

வியர்வை நன்றம்; அழுகிய கும்பகைகளிலிருந்து கிளம்பும் நெடி; கழிப்பறையில் சிறுநீர் கழிக்கும் ஒலி; அருகிலேயே அடும்பில் மீன் வறுக்கும் வாசம்; தலைமலே கை டைச் சத்தம்; இன்னொரு மலையில் தொலைக்காட்சியின் இரசைச் சல்; எங்கும் கவிந்திருக்கும் சிகரெட்டுகளை; சாராய நெடி.

பத்தடிக்குப் பத்தடி அளவுள்ள இந்த அறையினுள் 8 பேர்; அறைக்கு சன்னலில்லை; சுவரின் உச்சியில் அரை அடி விட்டத்தில் ஒரு ஓட்டை – காற்று வெளியே போகவும் உள்ளே வரவும் அவ்வளவுதான் இடம்.

இது சிறைக் கொட்டியில்லை; பம்பாய், கல்கத்தாவின் கும்பகைப் பகுதியில்லை – நியாயார்க்.

மண்ணுலக சமோர்க் கமான அமெரிக்காவின் மாபெரும் நகரம். 100 மாடி 150 மாடிக் கட்டிடங்கள் நிரம்பிய அந்த கான்கிரீட் காட்டின் ஏதோ ஒரு கட்டிடத்தில் இது ஒரு பொந்து.

இந்தப் பொந்தில் வசிப்பவர்கள் காலை 5 மணிக்கு எழுந்திருக்க வேண்டும். காலகை கடன்களை முடித்துக் கொண்டு 7 மணிக்கு வேலை செய்யத் துவங்க வேண்டும்.

வேலை செய்யும் தொழிற்குடமோ பக்கத்து அறைதான். 15 அடிக் 18 அடி அளவுள்ள அறைக்கு 15 தையல் எந்திரங்கள். ஒரு நாளகைக்கு 16 மணி நேரம் வேலை. வாரத்தில் ஏழு நாட்களும் வேலை.

இந்தச் சித்திரவதைக் கட்டடங்களுக்கு அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் சட்டியிருக்கும் பெயர் வியர்வைக் கடகைகள். நியாயார்க், லாஸ் எஞ்செல்ஸ் போன்ற அமெரிக்காவின் பெருநகரங்கள் அனாதை திலும் நிரம்பியுள்ள இத்தகைய 'வியர்வைக் கடகை'களில் பணியாற்றும் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் ஆகிய அனைவரும் தாய்லாந்து, சீனா போன்ற ஆசிய நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் – கொத்தடிமைகள்.

துபாய்க்கும் சிங்கப்பூருக்கும் வேலை தேடிச் சென்று ஏமாந்து கொத்தடிமைகளாகும்

2 / 8

அடதையுடன். "என்னையும் என் பிள்ளைகள் மீன்று பரேயும் என் கணவனுடன் நியாயார்க்கில் சரேத்துவிடுங்கள்" என்று ஏஜெண்டுகளிடம் மன்றாடினாள்.

அதற்கு 1,32,000 டாலர் செலவாகும்; நீங்கள் வலையை செய்து அடக்க வண்டும் என்றார்கள் ஏஜெண்டுகள். யலி ஒப்புக் கொண்டாள்.

இப்போது யலியும் 3 பிள்ளைகளும் நியாயார்க் நகரில். மன்றாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. கணவனைப் பார்த்துவிட்டாள். ஆனால் குடும்பம் சரேந்து வாழமுடியவில்லை. ஆளுக்கோரிடத்தில் வலையை. சரேந்து வாழவண்டும் என்ற கனவாக்காகத் தனித்தனியாக உழைக்கிறார்கள்.

ஐந்து பரேம் ஒரு நாளாகக் 17 மணிநேரம் உழைக்கிறார்கள். மாதந்தோறும் 3000 டாலர் கடன் கட்டுகிறார்கள்: ஆனால் கடன் அடையவில்லை; அடையப் போவதுமில்லை.

படிக்க வண்டிய பிள்ளைகளைக் கொத்தடிமையாக்கி விட்டதற்காக வருந்தி அழுகிறாள் யலி.

கண்ணீர்க் கதகைளாக்குப் பஞ்சமில்லை.

இந்தத் தொழிலாளர்களில்லாம் ஆசிய நாடுகளிலிருந்து மாஃபியாக் கும்பல்களால் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள். முறையான கடவுச்சீட்டு (பாஸ்போர்ட்) இரந்தால் அதை இத்தொழிலாளர்களிடமிருந்து பறித்து வதைத்துக் கொள்கின்றன இந்த மாஃபியா கும்பல்கள். ஆனால் பரேம் பாலான தொழிலாளர்கள் களத்தோணியில் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் அமெரிக்காவிற்குள் சட்டவிரோதமாகக் குடியேறும் சீனர்களின் எண்ணிக்கை ஒரு லட்சம் என்கிறது அமெரிக்க உளவு நிறுவனம். தாய்லாந்திலிருந்தோ 24,000 பரே. சட்டபுரவமாகவே தாய்லாந்திலிருந்து அமெரிக்காவில் குடியேறவோர் ஆண்டுக்கு ஒரு லட்சம் பரே. இந்தச் சட்டவிரோதக் குடியேற்றங்களை அமெரிக்க அரசு ஏன்துத்து நிறுத்தவில்லை என்று கேட்டால், அந்தக் களேவிக் கான விடகைளில் ஒன்றுதான் இந்த வியர்வைக் கடகைகள். பலமாடிக் கட்டிடங்களின் இடக்குகளிலும், காற்றுப் புகாத பரண்களிலும், நிலவறகைகளிலும் இயங்கும்

இத்தகைய வியர்வைக் கடகைகள். நியாயர்க் நகரில் மட்டும் 400.

”வலேனை நிலைமைகளைப் பற்றியோ, கலியைப் பற்றியோ யாராவது புகார் செய்தால் மறுகணமே அவர்கள் அமெரிக்காவை விட்டுத் துரத்தப்படுவார்கள். எனவே யாரும் வாய்திறக்கவே அஞ்சுகிறார்கள்” என்கிறார் சீனத்தொழிலாளர்கள் சங்கத்தின் தலைவர் விங் லாம்.

அமெரிக்காவை விட்டு ஓடத் தயாராக இருப்பவர்களையும் அப்படி ஓடிவிடுவதற்கு அனுமதிப்புதில்லை மாஃபியா கும்பல்கள். ”எங்கள் குச்சுச் சரேவணே பிய தொகையை கொள்ளையித்தாவது கொடுத்துவிட்டுப் போ” என்று மிரட்டுகிறார்கள். கிரிமினல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்துகிறார்கள். கொத்தடிமையாக நீடிப்பதா, கிரிமினலாக மாறுவதா என்ற கேள்வி வந்தால் மூதலாவததைத் தான் தெரிவு செய்கிறார்கள் அந்த ஏழைத் தொழிலாளர்கள்.

நியாயர்க் நகரின் தொழிலாளர் சடப்பி ஒரு மணி நேரத்திற்கான குறைந்தபட்ச ஊதியம் 5.15 டாலர். இந்தக் கொத்தடிமைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுவதோ ஒரு டாலர். அந்தச் சம்பளமும் ஒழுங்காகக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. இரண்டு மாதச் சம்பளத்தைப் பிடித்து வதைத்துக் கொள்வதென்பது மிகவும் சகஜம். அமெரிக்காவின் காவல்துறை, குடியிறேற்றத் துறை, தொழிலாளர் துறை ஆகிய மூன்றுமே இந்த இரகசிய உலகத்தைக் கண்டு கொள்வதில்லை.

மேதினப் போராட்டத்தின் மூலம் உலகத்தொழிலாளர்களுக்கு ”8 மணி நேர வலேனை” எனும் அடிப்படை உரிமையைப் பெற்றுத்தந்த நாட்டில், மேதினப் போராட்டத்திற்கு முன்னால், சனநாயக நிறுத்தாண்பில் நிலவியதைக் காட்டிலும் கொடூரமான சூரண்டலும் ஓடுக்கு முறையும் தொடர்கிறதே இதற்குக் காரணம் என்ன?

வியர்வைக் கடகைகள் குறித்து ஒரு கட்டுரை வளையிட்டுருக்கும் அமெரிக்காவின் ரீடர்ஸ்டைஸ் பத்திரிகை இதற்குப் பதில் சொல்கிறது. ”அவர்கள் தங்கள் சொந்த நாட்டினராலேயே இரக கமில்லாமல் சூரண்டப்படுகிறார்கள்.” உண்மையானது, தமது சொந்த நாட்டைச் சேர்ந்த மாஃபியா கும்பல்களால்தான் அவர்கள் கடத்தப்படுகிறார்கள்; அவர்களால்தான் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். ஆனால் யாருக்காக? அந்த வியர்வைக் கடகைகளின் பொந்துகளிலிருந்து அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் காற்றோட்டமான சட்டகைகளை அணிபவர்கள் யார்? அவற்றை விற்று ஆதாயம் அடைபவர்கள் யார்? அமெரிக்காவின் மிகப் பிரபலமான ஆயத்த ஆடை விற்பனை நிறுவனங்களும், ஏற்றுமதி நிறுவனங்களும் தான் இந்த வியர்வைக் கடகைகளின் சரக்கைக் கொள்முதல் செய்பவர்கள்.

5 / 8

கவர்த் திழுக்கிறார்கள்.

இது ஒரு ராஜ தந்திரம். தமக்கு ஆட்கள் ஏற்றுமதி செய்யும் இந்தியா, சீனா, பாகிஸ்தான், இலங்கை, தாய்லாந்து போன்ற நாடுகள் கிளின்டனின் அரசியல் ஆணைக்குப் பணிய மறுத்தால், ஆட்கள் இறக்குமதி நிறுத்தப்படும். ஒரே நொடியில் இந்நாடுகளின் இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் தடுவில் வீசப்படும்வார்கள். ஆசியாவின் ஆட்கள் இறக்குமதியாகாத அதற்கைய துணைகளில் ஆசியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட இந்தக் கொத்தடிமைகள் அமெரிக்காவின் நிர்வாகத்தின் மறைத்து நாகரிகப் படுத்துவார்கள். ஆசியத் தொழிலாளிக் கெதிராக ஆசியத் தொழிலாளிகள்!

இது ஒரு வர்க்கத் துவேசம்! மருத்துவர்களையும், பொறியியலாளர்களையும் கணினி வல்லுநர்களையும் குடியுரிமை தந்து இறக்குமதி செய்து கொள்ளும் அமெரிக்கா இந்த உழைப்பாளிகளுக்குக் குடியுரிமை தரலாமே! சட்டப்படி குடியுரிமை தந்தால், சட்டப்படி ஊதியம் கட்டார்கள். அவர்களைக் கள்ளத் தொணிகளாகவே வதைத்திருந்தால்தான், தவேம முடிந்தபின், அவர்களது இளமைய முடிந்தபின், அவர்களைக் கந்தல்துணியைப் போலக் கடலில் வீச முடியும். வீசிவிட்டுக் கள்ளத் தொணியைத் தடுக்கத் தவறியதாக அந்த நாட்டைக் குற்றம் சாட்டி மிரட்டவும் முடியும்.

இதுதான் சூதந்திர வர்த்தகம்! தசேங்கடந்து அமெரிக்கா, ஐரோப்பாவிலிருந்து வரும் மஃலதனத்திற்கு இங்கே ரத்தினக் கம்பளம்; மாலையரிமாதைகள். தசேங்கடந்து செல்லும் நம் உழைப்புக்கு அங்கே கொத்தடிமைத் தனம்! குழந்தைத் தொழிலாளர் ஒழிப்பை எதிர்க்கிறது பென்டகன். ஏனென்றால் அமெரிக்க ராணுவத்தின் சீருட்கைகள் ஆசியக் குழந்தைகளால் தகைக்கப்படுகின்றன. பிள்ளைக்கறி தின்னும் இந்த நாயன்மார்கள்தான் தாங்கள் சூத்த சவையமென்றும், பரீதாபத்திலிருந்து (டில்லி) அனுப்பப்படும் கம்பளங்களில் "இது குழந்தைகளால் நெய்யப்பட்டதல்ல" என்று மூத்திரை குத்தி அனுப்ப வேண்டாமென்றும் கோருகிறார்கள். இந்த நாயன்மார்களிடம் எச்சில் பிரசாதம் வாங்கும் தன்னார்வத்தொண்டு நிறுவனங்கள் "சிவகாசி மத்தாப்பி கொளுத்த மாட்டோம்" என்று நாளைய அமெரிக்கக் குடிமக்களான பத்மா சஷோத்ரி, சர்சு பாரக் கான் வண்டு பிள்ளைகளை வதைத்து மனிதச் சங்கிலி நடத்துகிறார்கள்.

அப்படியா

அப்படி ஓர் இடம் இருக்கிறதா?

விண்ணை மூட்டும் 150 மாடிக் கட்டிடத்தின் மொட்டை மாடியில் நின்று கொண்டிருக்கிற கியூபா முதல் சீனம் வரை, உலக மக்கள் அனைவரையும் ஐனசுதான் மனித உரிமையும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று முழங்குகிறார்கள்.

